

[Elsa Zeuthen.]

I denne henseende er jeg helt enig i de synspunkter, som Danmarks Lærerforening har gjort sig til talsmand for, og jeg citerer her — med den højtærede formands tiladelse — fra Folkeskolen for den 24. april:

„Delingen forudsætter, at der på de forskellige afdelinger undervises efter undervisningsplaner, der har forskelligt indhold og forskellig målsætning. Det forudsættes, at der gennem de 5 år gives en sammenhængende og fortløbende undervisning i den afdeling, der stiler mod realeksamen, og at der i de andre afdelinger ligeledes skabes en undervisningsmæssig helhed.“

Jeg kan helt slutte mig til dette synspunkt, som giver svar på det efter min mening meget centrale spørgsmål, jeg selv stillede ved første behandling af dette lovforslag: på hvilket trin skal realklassernes undervisning begynde? Skal det være dér, hvortil den boglige linje er kommet efter de 7 år? Skal det være dér, hvortil den ikke-boglige linje er nået? Eller skal det være et sted midt imellem? For mig er der ingen tvivl. Jeg kan helt og fuldt slutte mig til den linje, der er trukket op af Danmarks Lærerforening i dette spørgsmål. Hvis man slækker på kravene her, må det uvægerligt føre til en devaluering af undervisningen i realskolen og dermed af selve realeksamen. Hvis loven skal gennemføres, vil jeg derfor meget henstille, at man tydeligt fastslår dette synspunkt.

Akkurat det samme synspunkt om den stadig fremadskridende linje inden for folkeskolen kan — og med ganske samme ret — gøres gældende også med hensyn til gymnasieskolen. Her har man hidtil haft et 7-årigt forløb; nu indskrænker man gymnasietiden til 5 år, hvoraf de 2 første endda tager et andet sigte, nemlig mod realeksamen. Jeg kan derfor også give fuld tilslutning til den henvendelse, man fra Gymnasieskolernes Lærerforening har rettet til det høje ting om oprettelsen af et egentligt 5-årigt gymnasium, hvori man allerede fra den første af de 5 gymnasieklasser tager direkte sigte mod studentereksamen.

Det er næppe nødvendigt at anføre begrundelsen herfor, nemlig at der kan lægges meget bedre læseplaner ved det 5-årige forløb end ved det 2 + 3-årige. Efter for-

slaget vil 1. gymnasieklasse nødvendigvis komme til at begynde på et lavere niveau end under den nuværende skoleform, og gymnasietiden må derfor blive mere kursuspræget. Man må lægge mere vægt på indterpning af stoffet, og der bliver mindre tid til beskæftigelse med de humanistiske kulturværdier, som jeg ved at også den højtærede undervisningsminister anser det for at være af den største betydning at man hæger om i den mekaniserede tidsalder, vi står over for eller allerede er inde i. Professor Mogens Pihl udtrykte det meget interessant i en diskussion i radioen forleden dag, da han sagde, at man f. eks. på det naturvidenskabelige område ikke burde nøjes med at lære eleverne de tørre love og formler, men også skulle give dem den kulturelle og åndelige baggrund for de store naturvidenskabsmænds liv og resultater.

Jeg har kun nævnt dette som et lille eksempel på noget af det, jeg mener man går glip af, hvis man bliver nødt til at indskrænke sig til en mere kursuspræget undervisning, idet jeg mener, at man under disse forhold nemt kommer til at trænge den humanistiske islæt i baggrunden, hvilket vi jo alle ville beklage. Og så er spørgsmålet endda, om man rent tørt og videnskabsmæssigt ville kunne nå de samme resultater som nu. Jeg skal i denne forbindelse henlede opmærksomheden på den ængstelse, som Københavns universitet og de højere læreanstalter har givet udtryk for, og jeg kan ikke dele den nedvurdering af det filosofiske fakultet, som det ærede medlem hr. Hartling gav udtryk for i sin ordførertale tidligere på dagen. Jeg er ganske klar over, at man i de egne af landet, hvor der er langt til en gymnasieskole, ser med uvilje på et 5-årigt gymnasium, men når adgangen for fjerntboende elever på samme måde som nu holdes åben og der i det første gymnasieår ydes ekstraundervisning, så tror jeg bestemt ikke, de egnede unge lader sig afskrække, selv om de i deres første gymnasieår får en overgangsperiode, der stiller store krav til dem. Hvis ikke man ønsker at gå den vej, men vil, at vejen skal være lige let og banet for alle gymnasieelever, må det uvægerligt føre til en sænkning af standarden. I stedet vil jeg foreslå forøgede tilskud til rejser og ophold uden for hjemmet i gymnasietiden eller eventuelt fremskaf-